

Nr 192.

Av herr **Tjällgren** och herr **Ericson, Oscar**, i anledning av
Kungl. Maj:ts proposition med förslag till skogsvårdslag.

Uti propositionen 104 har Kungl. Maj:t förelagt riksdagen förslag till skogsvårdslag.

Förslaget innebär på flera punkter en väsentlig skärpning av nu gällande bestämmelser rörande vården av enskildas skogar, däri inbegripet den provisoriska skogslagstiftning, som varit gällande under de senare åren.

Det kan ifrågasättas, huruvida det nu föreliggande förslaget borde utan vidare överarbetning läggas till grund för lagstiftning liksom om över huvud taget den nuvarande tiden är lämplig för att fatta definitiva beslut i skogslagstiftningsfrågan. Det kan nämligen ej vara lämpligt att låta de ännu fortlevande hågkomsterna av kristidens på många ställen onormala och våldsamma avverkningar i allt för hög grad bestämma vår syn på en för normala tider avsedd skogsvårdslag. Skulle emellertid riksdagen anse tiden vara inne för en skogslagsstiftning av det huvudsakliga innehåll, som den kungl. propositionen angiver, så böra dock vissa ändringar i förslaget vidtagas för att icke skogsbruket skall insnöras i allt för snäva och i längden outhärdliga former. För att i någon mån medverka till att sådana synpunkter måtte läggas på frågans behandling i riksdagen påyrkas här vissa ändringar i förslaget, vilka måste anses oeftergivliga, därest detta skall upphöjas till lag.

I propositionen har genomgående det förut allmänt gängse och i nu gällande lag använda uttrycket *ungskog* utbytt mot uttrycket *yngre skog*, vari inlagts en vidare betydelse med avseende på det åsyftade skogsbeståndets ålder. Enligt vår mening är denna förändring ej lycklig, främst med hänsyn därtill att det gamla uttrycket vunnit sådan hävd, att en viss oklarhet kan befaras uppstå genom dess borttagande. Några bärande skäl

för förändringen, som kunna uppväga denna olägenhet, ha ej av Kungl. Maj:t anförts, varför det synes oss, att den gamla lagens uttryckssätt bör bibehållas.

Lagförslaget 3 § innebär ett förbud mot avverkning av yngre skog utan tillstånd av skogsvårdsstyrelsen annorledes än genom för skogens utveckling ändamålsenlig gallring. Någon undantagsbestämmelse härifrån föreslås ej beträffande avverkning för husbehov. Det synes oss, att ett dylikt undantag är oundgängligen nödvändigt, därest ej den nya lagen skall bli i praktiskt avseende ohållbar. Det måste ur skogsägarens synpunkt vara ett önskemål, att han utan allt för tidsödande procedurer skall äga möjlighet att av sitt bestånd av yngre skog avverka för fastighetens behov. Även för de myndigheter, som skola utöva tillsynen över skogsvårdslagens efterlevnad, måste det föreslagna systemet bli alltför tungrott och kräva en för stor och dyrbar personal. Enligt vår mening bör sålunda all avverkning till husbehov kunna ske utan tillstånd.

En ändring i lagförslaget 7 § synes även påkallad. Någon bestämmelse om högre utbildning för de skogsvårdsstyrelsernas tjänstemän, som skola undersöka avverkningsfrågan, synes ej nödig vare sig här eller i 21 §. Ej heller finna vi lämpligt, att skogsvårdsstyrelser vid övervägande av dylika frågor skola äga inhämta utlåtande från i lanthushållning sakkunnig person.

De i 8 § föreslagna bestämmelserna om avverkningsförbud kunna utan olägenhet utbytas mot de i nu gällande lag meddelade föreskrifterna härutinnan. Den administrativa väg, som häri för närvarande erbjudes för vinnande av skogsägares önskemål om rättelse i skogsvårdsstyrelses beslut, synes praktiskt sett vara lättare framkomlig och förenad med mindre kostnader för skogsägarna.

En omformulering av lagförslaget 10 § synes vara att förorda, i det att orden »samt en tillfredsställande naturlig återväxt ej heller blivit tryggad, skall — — —» böra utbytas mot »eller en tillfredsställande naturlig återväxt ej kan inom skälig tid påräknas, skola — — —».

Någon ändring av den gamla lagens bestämmelser angående myndigheters åtgärder för betryggande av återväxt synes ej av nöden. Dessa bestämmelser ha med jämförelsevis ringa olägenhet och kostnad för den skogsodlingsskyldige lett till resultat, som ur alla synpunkter kunna anses tillfredsställande. 13—17 §§ i lagförslaget böra sålunda utbytas mot motsvarande bestämmelser i 1903 års lag.

De i 18 § föreslagna bestämmelserna måste anses betänkliga ur den synpunkten, att de lätt kunna leda till en oförutsedd minskning av värdet av fastighetsinteckningar. Det osäkerhetstillstånd, som härmed införes i

fråga om dylika inteckningar, anse vi motivera ett slopande av de i denna paragraf meddelade föreskrifterna, vilkas syfte bör kunna vinnas genom införande av bestämmelser om ställande av säkerhet för betryggande av skogsbestånds återväxt.

24 § bör enligt vår mening endast innehålla följande bestämmelse:
»Vad i denna lag stadgas skall ej utgöra hinder för skogsmarks omläggning vare sig till trädgård, åker, byggnadstomt, väg eller till annat liknande ändamål och ej heller för anordnande av betesmark.

Vad de i lagens 6 kap. föreslagna ansvarsbestämmelserna beträffar, synas oss dessa i allt för hög grad kriminalisera all avverkning, som bryter mot däri meddelade bestämmelser, oberoende av om avverkningen skett i god tro eller ej. Det nuvarande systemet synes med hänsyn härtill vara att föredraga. Detta ger skogsvårdsstyrelsen tillfälle att ingripa med anvisning eller avverkningsförbud även mot i redbar avsikt företagna avverkningar, såvida dessa stå i strid mot lagens bestämmelser. Först om skogsvårdsstyrelsens påbud därefter trotsas, inträder straffpåföljd. Det nya förslaget skulle leda till en för såväl skogsvårdsstyrelserna som ock de lojala skogsägarna betungande inskränkning i de senares rörelsefrihet.

Med stöd av det anförda få vi vördsamt hemställa,

att de ändringar måtte vidtagas i Kungl. Maj:ts förslag till skogsvårdslag, som i det föregående påyrkas; och

att utskottet måtte vidtaga de ändringar i lagtexten, som därav föranledas.

Stockholm den 5 april 1923.

L. Tjällgren.

Oscar Ericson.

